

teste Bestillingsmænd? Skal ogsaa her Analogier komme til Anvendelse, skal det ogsaa her komme til Anvendelse, at de 10 pCt., som Bedkommende fik ifjor, nu skal trækkes fra; thi saa beholde de jo kun 10 pCt. tilbage, og hvis dette skulde være Meningen, hvem skal saa have de 10 pCt., der trækkes fra? I saa Fald bliver Medhjælpssummen ikke til at anvende. Det er ganske vist, at der fremkommer en hel Del besynderlige Spørgsmaal, som jeg, det gjentager jeg, tror, man ganske vilde have undgaaet, hvis man, hvad jeg meget maatte ønske, at man endnu vilde gjøre, simpelt og naturligt satte op paa selve Loven de Regler, man vil have skulde finde Anvendelse, og som man da langt lettere kunde overse.

Den høitærede Minister har brugt en Uttring, som jeg meget beklager. Den høitærede Minister siger ligeledes i sin Skrivelse og kommer nærmere tilbage derpaa i sit Foredrag idag, at Tillæget ganske vist vil blive forholdsvis høit. Det er en Udtalelse, som jeg tror ikke vil falde i god Sort, og som jeg tror er ganske irrigtig. For det Første maa jeg nu gjøre opmærksom paa, at Tillæget jo dog under alle Omstændigheder ikke bliver høiere end de Tillæg, der omhandles i Loven af 19de Februar 1861; det er altsaa et Tillæg, man tidligere har kjendt; men dernæst vil jeg endvidere sige, at det dog er besynderligt, at den høitærede Conseilspresident just kan tage Ordet for denne Opfattelse, da den Lov, som Regjeringen selv har indbragt i det andet Thing, jo for en Del af Gagerne giver et høiere Tillæg. Den Lov, som den høitærede Conseilspresident har indbragt i Folkethinget, giver nemlig et Tillæg af 350 Rd. for alle de høiere Gager — jeg taler her om Gager paa over 2000 Rd. — hvorimod den Lov, her er Tale om, for de tilsvarende Gager kun vil give et Tillæg af 324 Rd.; altsaa efter Conseilspresidentens eget Forslag, som dog Ingen vil kunne betragte som giørende et for høit Tillæg for det enkelte Aar, ville de af mig nævnte Gager faae et Tillæg af 350 Rd. i Stedet for 324 Rd.; jo lavere jeg gaar ned, desto mindre bliver Forskjellen, og ved 1750 Rd. forsvinder den ganske; ved 1750 Rd. give begge Lovene, den, som den høitærede Conseilspresident har indbragt i Folkethinget, og som hviler der, og den nuværende det samme Tillæg. Nedenfor bliver Tillæget stærkere; de lavere Staaende bliver der givet et forholdsvis stærkere Tillæg, men denne Omstændighed kan dog just ikke være afgjørende, naar man i det Hele taget vil tale om, hvorvidt der gives et for stort eller et for rigeligt Tillæg eller ikke; thi en stor Del af Trangen, hvor den er mest følelig, vil netop findes paa de Steder, hvor denne Lov ikke giver et høiere eller i det Mindste et aldeles ubetydeligt høiere Tillæg, nemlig hos de Embedsmænd, der sidde med en Gage af 12 til 2400 Rd.; Det er maaske der, at Trangen er allerføleligst. Jeg tror derfor, at det er en uheldig Uttring, og

jeg forbauses ved at se, at man endogfaa kan betragte dette Tillæg som saa stort og saa rigeligt, at man derved antager at have affundet sig med det Løfte, man gav, eller med, hvad man stillede i Udfigt forrige Aar, idet man da sagde, at naar Lønningssagen vendte tilbage, saa skulde den Omstændighed, at man forrige Aar ikke havde bevilget noget Lønningstillæg, ikke komme vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd til Skade; man skulde saa nok sørge for, at de fik Efterbetaling.

Finansministeren (Jonnesbech):

Jeg tror dels, at det ærede Medlem, der nu har udtalt sig med stor Nødsigtighed om Loven af 19de Februar 1861, maaske har søgt Vanskeligheder deri, som ikke ere tilstede, og dels tror jeg, at han havde gjort nok saa godt i at vende Tanken lidt nærmere til, hvad der overhovedet er praktisk udførligt og praktisk opnaeligt. Jeg skal henstille til det ærede Thing, om det vilde finde det praktisk og rigtigt at følge den Vej, som det ærede Medlem har anvist, nemlig uden videre at optage Reglerne i Finansloven og derved netop tilveiebringe det, som man igjennem en lang Tid har ivret imod i dette Thing, og som man har anset for meget vanskeligt og meget præjudicerende ligeoverfor den Frihed, hvormed man her forlanger, og det med Rette, at kunne bedømme de foreliggende Forhold. Det forekommer mig, at det vilde være det Samme, som om det ærede Medlem vilde sige, at der fra hans Side ikke var det Mindste veien for at vedtage Folkethingets Forslag. Naar det ærede Medlem dernæst morer sig med, at Folk skulde have Blandingsfæd, og at de saa kunde omsætte den i Penge, da har man blot at følge Systemet i Loven af 19de Februar 1861, der er overmaade simpelt, nemlig, at det regnes ud, hvormeget enhver efter den sidste i Februar Maaned forud for den 1ste April satte Kapitalstakt skal have for at faae dette til nogenlunde at svare til de Faktorer, som betinge Livets Dyrhed; netop derfor har man sat det til Gjennemsnittet af de 4 Kapitelstakter. Naar det ærede Medlem siger, det er meget simplere at sige, saa og saamange Procent skulle de Vedkommende have, saa svarer jeg, ja, naar det kun var et Regnestykke, saa var det ganske vist overmaade simpelt; men dersom man mener at burde have sine Gagesatser med bevægelige Forhold, saaledes at de nogenlunde kunne svare til de Vetingelser, som Livet byder, saa stiller Sagen sig ganske anderledes, og det var Tanken og Hensigten med Loven af 19de Februar 1861, og det er endnu Tanken hos Mange, at det vil være nødvendigt at frembringe i vort Gagesystem en bevægelig Faktor, der nogenlunde svarer til de Fordringer, som ialtfald Livets første Fornødenheder stille. Det ærede Medlem talte med en saa overordentlig ringe Opmærksomhed for Loven af 19de Februar 1861, han mente, at det var